

tillstillet dette Udvalg, for at det kan afgive sin Erklæring derover til Forberedelse af den forestaaende eneste Behandling.

Ligeledes har jeg fra Folkethingets Formand modtaget til Forelæggelse her i Landsthinget „Forslag til Lov om Anlæg af Jernbaner til Luborg Havn samt til Faxe og Rødvig. Forelæggelsen sker herved. Exemplarer af dette Lovforslag ville ligeledes blive omdelede.

Efter Dagsordenen foretoges først:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Forandringer i de for Borger- og Almueskolerne i Kjøbstæderne og paa Landet gjældende Bestemmelser om Skolebøder.

(1ste Behandling findes i Tidende Sp. 377—95; Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 859—70).

Formanden: Som ærede Medlemmer ville vide, ender Udvalgets Betænkning med en Indstilling, der lyder saaledes: „Landsthinget beslutter at gaa over til den næste Sag paa Dagsordenen“. Det er foreløbig denne Indstilling, som er Gjenstand for Forhandling, saaledes at man ikke direkte kan komme ind paa Lovforslagets egentlige Indhold eller dets enkelte Paragrafer. Forhandlingen er aabnet; den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren (Kier): Da Udvalget har tilladt sig at afgive en Betænkning, der tør betegnes som meget usførlig, kan jeg ikke tænke mig Noget at tilføie mundtlig og skal navnlig med Hensyn til det af Udvalget stillede Forslag om Overgang til Dagsordenen henholde mig til den paa Betænkningens sidste Side givne Motivering, i hvilken der blandt Andet henvises til den ærede Ministers Udtalelser ved Sagens 1ste Behandling, at han „finder overveiende Betænknelighed ved allerede nu at medvirke til Gjennemførelsen af et enkelt Stykke af den almindelige Skolelov, som han haaber i en ikke fjern Fremtid skal komme til at foreligge for Thinget til Beslutning“, og den ærede Minister søiede til, at alle forberedende Arbejder bleve foretagne i Ministeriet. Naar den foreslaaede Dagsorden vedtages, vil Sagen altsaa være stød ud i nogen Tid, og den vil da forhaabentlig finde en Afgjørelse; men den er i alt Fald efter Forslagsstillernes Overbevisning af den Bestaaenhed, at den atter og atter vil trænge sig frem til Behandling, indtil den finder sin Løsning.

Schlegel: Det Resultat, hvortil Udvalget er kommet, kan jeg ganske tiltræde; dertilmod kan jeg ikke fuldstændig slutte mig til de Udtalelser,

der findes i Betænkningen som Motiver for Resultatet. Det forekommer mig, at Udvalget har udtalt sig temmelig stærkt mod den efter Skoleanordningerne af 29de Juli 1814 gjældende Ordning, og at der i Betænkningen gjøres et Angreb paa de Bestemmelser, der findes i disse Anordninger, som efter min Opfattelse ikke er berettiget. Udvalget gaar ud fra, at Skolekommissionen, naar der har fundet en Forsømmelse Sted, som angives at være uden lovlig Grund, uden Videre skal mulktre. Det siger i sin Betænkning, at den dikterende Myndighed udelukkende har at udregne og samle Bøderne efter de modtagne Lister, og det benytter da Leiligheden til tillige at sige, at forsaavidt det under den foregaaende Behandling af Sagen er fremhævet, at man i Obensse og paa Frederiksberg følger en anden Fremgangsmaade, er denne næppe lovmedholdelig. Jeg tror, at dette beror paa en Misforstaaelse af den gjældende Lovgivning. Ifølge Skoleanordningen af 29de Juli 1814 for Landet § 17 skulle „Førældre, Børgere eller Husbonde, som uden bevislig gyldig Grund holde deres Børn eller Tyende fra Skole efter Skolekommissionens Sigelse mulktres“. Ved dette Ord „Sigelse“ forstås naturligtvis dens Kjendelse: det er Noget, Skolekommissionen skal afgjøre. Det Samme siges i Anordningen for Kjøbstæderne, kun udtrykt paa en lidt anden Maade; der staar nemlig: „De Førældre, Børgere eller Husbonde, som desuagtet, uden bevislig Sygdom eller anden gyldig Grund, holde deres Børn eller Tyende fra Skolen, skulle efter Skolekommissionens Sigelse bøde“ osv. Det forekommer mig nu, at for at Skolekommissionen skal kunne affige en saadan Kjendelse, er den ikke blot berettiget, men forpligtet til at ansille Undersøgelse om, hvorvidt Børnene have haft gyldig Grund til at forsvømme; men for at kunne ansille den Undersøgelse, er den nødt til at tilfise Førældre, Børgere eller Husbonde for at forhandle med dem. Det er en af de Ting, som det forekommer mig, at Udvalget har lagt mest Vægt paa, at man efter den nuværende Lovgivning ikke kunde gjøre dette; men det er min Opfattelse, at det temmelig klart fremgaar af Lovgivningen, at man baade kan og skal det, og derfor forekommer det mig, at der er saameget mindre Grund til at gjøre Forandring i Lovgivningen paa dette Punkt. — Jeg vil benytte Leiligheden til at gjøre en Bemærkning endnu med Hensyn til en anden Udtalelse i Betænkningen, nemlig den, at man skulde ønske ved en Paragraf i Lovforslaget — nemlig § 4, hvor der staar; „De Bøder, der indkomme for Skoleforsømmelser, anvendes som Hjælp til saadanne trængende Beboere i Kommunen, som omhyggelig holde deres Børn til stadig Skolegang“, — yderligere at udvilse et Princip, som allerede er udtalt i Loven af 8de Marts 1856 om „de Fattiges Kasse“. Jeg vil her kun for en Ordens Skyld fremhæve, at dette Punkt findes